

FATOS
ARAPI

BJH-1

173.

Duke

dalë

prej

ëndrrës

POEZI

891983-1

814-1

1773

Fatos
Arapi

Redaktor
RADIHYLLI FONDO

Pillore
SATO MARKO

Duke
dalë
prej
ëndrrës...

POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

1. lalpe
kono
kur atotujai
kishiin fike...

DJALIT TIM QË LUAN ME PËLLUMBA...

*Tani që ti i mbushe trembëdhjetat,
tani që ti po luan me pëllumba. —
Me nënën grindesh ndonjë po të humbi,
se ti dëboka nga kuzhina me fshesë...*

*Unë isha partizan
trembëdhjetë vjeç.*

*Dhe partizan do të thotë dhe mali,
dhe partizan do të thotë dhe uria;
dhe partizan do të thotë shoku i vrarë
dhe ti që s'e beson vdekjen e tija...*

*Po mua më kish marrë malli për nënën,
më kishte marrë për gjyshen e gjorë,
kërkova leje dhe u nisa këmbë:
që nga Tirana — këmbë gjer në Vlorë...
Kur dielli perëndonte tej mbi ujëra,
s'e di se si u gjenda në baxhà, —
atje më prisnin tufat me pëllumba:
më paskësh marrë malli për ata...*

Sqep më-sqep loznin nëpër erë,
duar e grushte mbushur me gugitje:
një vezë e vetme mbetur në folezë,
përbrenda saj zokthi që çukiste.
Çukiste zogu e nuk dilte dot...
Përkulur mbi të me thonj e gishtrinj,
çiflosja, thyeja lëvozhgën e fortë.

Automatikun hedhur krahëqafë,
prej veze nxirrja pëllumbin e bardhë.

Dëgjova gjyshen që thirri përposh:
— Uh, korba unë, paska ardhur Fatoshi...

1979

DREJT SHQIPËRISË...

Me vendim të qeverisë të Ahmet Zogut në vitin 1938, eshtrat e Naim Frashërit u sollën në Shqipëri të shoqëruara nga një kolonel xhandarmërie.

*Bosfori ishte i kaltër — ndryshe si do të ish?
Po vinte vetë Naim Frashëri drejt Shqipërisë.*

*Në bord të anijes së huaj vetëm ata dy shqiptarë.
Nën sqetullën e xhandarit arkëz e poetit të madh.
Evropa shtrihej përpara, Egjeu, deti Mesdhe —
te bregu diku aty pranë vendi i Homerit qe.*

*Babai i madh i poetëve, ai që krijoi tragjeditë,
e ndjeu se edhe i verbër, po i errësoshin sytë.
Akullonte kërcënim i xhandarit mbi vdekjen
e poetit vet, —
dhe ishte, dreqi ta marri! — vërtet ish shekulli XX.*

*Naimi në arkëz të vogël — Naimi dhe qiejt
shqiptarë.*

*Dhe fjala - fat i Dodonës: shpresë agimi të bardhë;
shpirti-shqiponjë i lirisë, ndezur për jetë të jetëve;
kënga-atdheu qiellor i pavdekësisë së poetëve.*

Naimi nga arkëz e vogël shikonte kupën qiellore...

*Mbi fatin tragjik të popujve, mbi fatin tragjik
të kombeve*

prap, shtrinte krahët-zgalem liria e

pavdekshme dhe kënga...

*Dhe bota e madhe frymë merrte e mirë, e mirë
si zemër.*

Bosfori ishte i kaltër — ndryshe si do të ish?

Po vinte vetë Naim Frashëri drejt Shqipërisë.

1979

UNË JAM QYTETI IM...

Njerëzit u ngjakan qyteteve:
me udhë të gjera, të drejta,
rrugina të ngushta, të spërdredhura
në veten e tyre;
me dritare — sy në shpirt:
disa të mbyllura, të tjera të hapura...
Duan dritë.
Duan ajër.
Me kulmakë të thepisur të shtëpive —
do të mbajnë mbi vete edhe borën,
edhe peshën e rëndë të diellit.
Me një bajame mbirë
te pragu i derës; një saksi karafilash të
bardhë
varur te pezuli i zemrës.
Dikush me zili mban një kështjellë
mesjetare,
bedenat të ngrëna:
murmurojnë nëpër kthina të saj
zëra të gërryer përbrenda.
Me kulla të bardha sahati,

kambanoret orëve të vona të natës
kumbojnë brenda vetes.

Me varreza që rriten përditë,
me stacione ku dashuritë,
si dy gjysma cigaresh të ndezura,
marrin ndër buzë fjalën: «Lamtumirë»...

.....

Unë jam qyteti im:

një buzëqeshje diellore përmes degësh ulliri.
Rrugë, shtëpi me zëra zogjsh,
shkolla ku ditët e mia si nxënëse

ulen.

Pas dritares përgjysmë të hapur
një zemër, që nuk e njoh, rreh për mua —
një zemër që kthehet nga unë, më ndjek
si lulja diellin.

Me duar të ashpra, të vrara prej bujku,
lëroj dhe tokën dhe qiellin.
Dashuritë e gjelbra të mia,